

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 190/08-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. apríla 2008 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti E., s. r. o., so sídlom P., zastúpenej advokátom JUDr. I. M., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a ustanovenia čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, postupom a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 SžoKS 30/05 z 27. februára 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti E., s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. júna 2007 doručená faxom a 11. júna 2007 poštou sťažnosť spoločnosti E., s. r. o., so sídlom P. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na spravodlivé súdne

konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, základného práva vlastniť majetok zaručeného v čl. 20 ústavy a v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) a ustanovenia čl. 2 ods. 2 ústavy postupom a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 SžoKS 30/05 z 27. februára 2007.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že v daňovom priznaní podanom 25. októbra 2000 za III. štvrtrok roku 2000, si sťažovateľka uplatnila nadmerný odpočet dane v sume 8 499 420 Sk vzniknutý nákupom strojných zariadení v sume 36 954 000 Sk bez DPH od spoločnosti S., s. r. o. Dňa 31. októbra 2000 začal správca dane – Daňový úrad P. (ďalej len „daňový úrad“) vykonávať u sťažovateľky daňovú kontrolu, o výsledkoch ktorej bol vydaný protokol o daňovej kontrole č. 648/340/64358/03/Hank zo 17. septembra 2003, ktorý bol v zmysle zápisnice č. 648/340/66894/03/Hank z 8. októbra 2003 prerokovaný so sťažovateľkou na ústnom pojednávaní, pričom 8. október 2003 je súčasne dňom doručenia protokolu o daňovej kontrole sťažovateľke, a teda dňom skončenia daňovej kontroly.

Na základe výsledkov daňovej kontroly vydal daňový úrad 10. októbra 2003 rozhodnutie č. 648/230/67459/03/Jur., ktorým znížil sťažovateľke ňou uplatnený nadmerný odpočet dane uplatnený za III. štvrtrok roku 2000 o sumu 7 453 141 Sk a priznal jej nadmerný odpočet iba v sume 17 221 Sk. Na základe uvedeného rozhodnutia vydal daňový úrad 10. októbra 2003 aj platobný výmer č. 648/230/67491/03/Jur., ktorým určil sťažovateľke zvýšenie dane v sume 745 314 Sk.

Proti rozhodnutiu daňového úradu č. 648/230/67459/03/Jur. z 10. októbra 2003 podala sťažovateľka odvolenie, ktorým namietala, že daňový úrad nesprávne posúdil splnenie hmotno-právnych predpokladov na ňou uplatnený odpočet dane, že v rámci vykonania daňovej kontroly jej neumožnil nahliadnuť do spisu o daňovej kontrole a oboznámiť sa so všetkými skutočnosťami, ktoré viedli daňový úrad k vysloveniu záverov v protokole o daňovej kontrole, a že daňová kontrola nebola vykonaná do šiestich mesiacov od jej začatia.

Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky, pracovisko T. (ďalej len „daňové riaditeľstvo“) rozhodnutím č. IV/256/1119/2004/Kuc z 29. januára 2004 odvolaním napadnuté rozhodnutie daňového úradu potvrdilo, pričom v súvislosti s odvolacími námietkami sťažovateľky konštatovalo: „(...) uvedené skutočnosti nepreukázali tvrdenie platiteľa, že zdaniteľné plnenie, z ktorého uplatňoval nárok na odpočet dane bolo uskutočnené v rozsahu deklarovanom daňovým dokladom - faktúrou č. 000104. Podľa faktúry č. 000104 bolo uskutočnené zdaniteľné plnenie dodania 21 ks automatov sústružníckych a 3 ks plnoautomatických bodových zväračiek v cene zodpovedajúcej novým strojom. V skutočnosti platiteľ prevzal v sklade v areáli T. a. s. T. niekoľko desaťročných starých stroje iného množstva, inej štruktúry a inej ceny. Odvolací orgán sa preto stotožňuje so záverom správcu dane, že platiteľovi nevznikol nárok na odpočet dane, nakoľko nielenže nebolo preukázané uskutočnenie zdaniteľného plnenia v rozsahu uvedenom na predložennom daňovom doklade, ale nebolo preukázané ani jeho uskutočnenie firmou S., s. r. o. (...)

Nepovolenie nahliadnutia daňového subjektu do spisu správcu dane s odvolaním sa na § 22 cit. zákona považuje odvolací orgán za zákonné. Ust. § 22 cit. zákona dáva daňovému subjektu právo nahliadnuť iba do spisov, týkajúcich sa jeho daňových povinností, ale neopravňuje ho nahliadať do podkladov správcu dane, do ktorých sa nesmie umožniť nazeranie s ohľadom na povinnosť zachovať v tajnosti pomery iných daňovníkov. Z predloženého s vecou súvisiaceho spisového materiálu odvolací orgán zistil že viaceré z písomností obsahujú také údaje, týkajúce sa pomerov iných daňových subjektov, zverejnenie ktorých by znamenalo porušenie dnového tajomstva podľa § 23 cit. zákona. (...)

Je potrebné skonštatovať, že samotný výkon konkrétnej daňovej kontroly skutočne trval takmer tri roky. Daňová kontrola teda bol s sice dlhá, ale v súlade s platným zákonom nie nezákonná. Jej dĺžku však ovplyvnili správcom dane nezavinené okolnosti a to skutočnosť, že osoby zúčastnené na reťazových obchodoch sa vyhýbali spolupráci so správcom dane, menili sídlo, resp. sa na adresách, kde sa mali zdržiavať nezdržiavali, nepreberali poštu, ich účasť na ústnom pojednávaní musela byť predvedením príslušným útvarom Policajného zboru, resp. mohli byť vypočutí v nápravno-výchovnom zariadení, ako i zdĺhavé šetrenie vo veci colných orgánov. Až skutočnosť, že novelou zákona musela byť kontrola ukončená bol správca dane povinný ukončiť kontrolu na základe vyššie uvedených dôkazov.

V súvislosti s dobou vykonávania daňovej kontroly je potrebné prihliadnuť i na skutočnosť, že lehota daná § 30a cit. zákona na ukončenie kontroly je lehotou poriadkovou a zákon s jej nedodržaním nespája žiadne právne účinky. I v prípade jej nedodržania by preto nebolo možné vyvodiť záver o jej neplatnosti a nezákonnosti. Nedodržanie lehoty na ukončenie daňovej kontroly v žiadnom prípade nemôže mať za následok neplatnosť na základe jej výsledkov vydaného rozhodnutia.“

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka podala odvolanie aj proti platobnému výmeru daňového úradu č. 648/230/67491/03/Jur. z 10 októbra 2003, ktorý bol rovnako potvrdený rozhodnutím daňového riaditeľstva č. IV/256/1120/2004/Kuc z 29. januára 2004.

Z dôvodu, že sťažovateľka považovala obidva rozhodnutia daňového riaditeľstva za nezákonné, podala proti nim žalobu podľa § 247 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) o preskúmanie ich zákonnosti (správne súdnictvo).

Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 14 S 18/04 a 14 S 25/04 zo 4. novembra 2004 žalobu sťažovateľky proti rozhodnutiam daňového riaditeľstva zamietol.

Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka odvolanie, na základe ktorého najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 1 SžoKS 30/05 z 27. februára 2007 rozsudok krajského súdu potvrdil (rozsudok najvyššieho súdu nadobudol právoplatnosť 5. apríla 2007).

Zo sťažnosti je zrejماً nespokojnosť sťažovateľky s rozsudkom najvyššieho súdu z dôvodu, že najvyšší súd podľa nej nezohľadnil, že daňová kontrola, na základe ktorej boli vydané napadnuté rozhodnutia daňových orgánov, bola vykonaná v rozpore s ustanovením § 30a ods. 7 v spojení s ustanovením § 105 a § 105a zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o správe daní“), t. j. že nebola vykonaná do šiestich mesiacov od jej začatia. Z uvedeného dôvodu sťažovateľka namieta, že označeným rozsudkom najvyššieho súdu boli porušené ňou označené práva a slobody zaručené ústavou, dohovorom a dodatkovým protokolom.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že z rozsudku najvyššieho súdu vyplýva aj „odôvodnenie skutočnosti, prečo nebolo prihliadané počas súdneho preskumu na vady

daňového konania a procesné pochybenia správcov dane v daňovom konaní, keď s poukazom na § 250i ods. 3 OSP podľa názoru NS SR správny súd neprihliada na vady konania, ktoré nie sú sťažovateľovi na ujmu a neprihliadne ani na také porušenie zákona pri dokazovaní, ktoré sa týkalo skutočností, ktoré nemali pre rozhodnutie vo veci význam s tým, že rozhodnutie sa nezrušuje preto, aby sa zopakoval proces a odstránili formálne vady, ktoré nemôžu privodiť iné, či výhodnejšie rozhodnutie pre účastníka. Z uvedeného vyplýva, že procesné pochybenia správcov dane a z toho vyplývajúce vady daňového konania, na ktorých je založené rozhodnutie správcu dane, ktoré vážnym spôsobom zasahuje do práv a právom chránených záujmov sťažovateľa, nemá možnosť sťažovateľ napadnúť iným právnym prostriedkom ak súd je toho názoru, že ide o vady, ktoré nemajú vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia napriek tomu, že práve takéto vady konania a procesné chyby v postupoch daňových orgánov, bránili sťažovateľovi v uplatňovaní svojich práv v nerovnom postavení proti orgánom štátnej moci.

Podľa názoru NS SR § 30a ods. 7 v súvislosti s ustanovením § 105 zák. č. 511/1992 Zb. v znení zák. č. 114/2003 Z. z. účinného od 1. 5. 2003 treba vykladať tak, že lehota 6 mesiacov na ukončenie daňovej kontroly začatej pred účinnosťou zák. č. 114/2003 Z. z. sa počíta od 1. 5. 2003 a nie od skutočného začatia kontroly a teda, daňová kontrola skončená u sťažovateľa 8. 10. 2003 bola ukončená v zákonnej lehote. Najvyšší súd sa vo svojom rozhodnutí stotožnil s právnym názorom daňových orgánov aj Krajského súdu v Trnave, že zo strany sťažovateľa nedošlo k preukázaniu splnenia podmienky odpočtu dane podľa ustanovenia § 20 ods. 2 písm. a) zák. č. 289/1995 Z. z. (...)

(...) daňová kontrola je základným aktom daňového konania od ktorého sa odvíjajú následné rozhodnutia vydané v daňovom konaní. (...)

Úmysel zákonodarcu chrániť daňové subjekty pred neodôvodnenými prietahmi v daňových kontrolách, je jednoznačne vyjadrený v citovaných ustanoveniach procesného daňového predpisu a nemôže byť na ujmu sťažovateľa, možno aj nie celkom správne jazykové vyjadrenie požiadavky ukončenia daňovej kontroly v spojitosti s časovou pôsobnosťou vyjadrenou v prechodných ustanoveniach, pripúšťajúce práve výklad o nezákonnosti daňovej kontroly. Navyše podľa názoru NS SR, neukončenie daňovej kontroly v zákonom stanovenej lehote nemôže samé osebe mať za následok nezákonnosť správneho rozhodnutia. Z uvedeného by sa dalo vyvodiť, že napriek tomu, že by bola

daňová kontrola nezákonná, nespôsobuje to nezákonnosť správneho rozhodnutia napriek tomu, že správne rozhodnutie je založené a vychádza z výsledkov daňovej kontroly“.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľka žiada, aby ústavný súd po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol týmto nálezom:

„Postupom a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1 SžoKS 30/2005 zo dňa 27. 02. 2007 bolo porušené základné vlastnícke právo sťažovateľa podľa článku 20 Ústavy Slovenskej republiky a článku 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 a článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s porušením práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a porušenie ústavného pravidla článku 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Zrušuje sa rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, č. k. 1 SžoKS 30/2005 zo dňa 27. 02. 2007 a vec sa vracia na ďalšie konanie.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na

prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy postupom a rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 SžoKS 30/05 z 27. februára 2007

Z petitu s'ťažnosti je zrejmé, že s'ťažovateľka sa domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 SžoKS 30/05, avšak z odôvodnenia s'ťažnosti vyplýva, že porušenie tohto základného práva v skutočnosti vidí v postupe daňového úradu pri vykonávaní daňovej kontroly, ktorá nebola podľa jej tvrdenia vykonaná v zákonom ustanovenej lehote šiestich mesiacov od jej začatia.

V súvislosti s namietaným porušením čl. 48 ods. 2 ústavy s'ťažovateľka v s'ťažnosti uviedla:

„V daňovom konaní došlo k porušeniu Ústavou garantované práva s'ťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy SR (...).

Daňová kontrola trvajúca takmer 3 roky a väčšinou bez úkonov dokazovania, nemôže byť považovaná za prostriedok, ktorý v čo najmenšom rozsahu zaťažuje s'ťažovateľa a už vôbec sa nedá hovoriť o práve s'ťažovateľa na vykonanie daňovej kontroly bez zbytočných priet'ahov, ktoré právo je užším vyjadrením hore uvedeného Ústavou garantovaného práva. V právnom štáte právny poriadok nechráni štátnu moc pred občanmi. Právny poriadok v právnom štáte určuje postup orgánov verejnej správy tak, aby neboli ponižované práva občanov.

Účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa s'ťažovateľ po celý čas neprimerane povahe veci dlhšej kontrole nachádzal.

Jedine z dôvodu pasívneho správania sa sťažovateľa počas daňovej kontroly by sa mohol správca dane zbaviť zodpovednosti za prieťahy v konaní, teda len v tom prípade ak dôsledkom takéhoto správania sťažovateľa by bolo spomalenie postupu v daňovej kontrole.“

V súvislosti s namietanou dĺžkou daňovej kontroly sa sťažovateľka odvoláva na znenie § 30a ods. 7 v spojení s ustanovením § 105a zákona o správe daní.

Podľa § 30a ods. 7 zákona o správe daní, ktorý nadobudol účinnosť 1. mája 2003, správca dane ukončí daňovú kontrolu (§ 15) do šiestich mesiacov odo dňa jej začatia. Orgán najbližšie nadriadený správcovi dane môže lehotu uvedenú v prvej vete v zložitých prípadoch pred jej uplynutím primerane predĺžiť, najviac však o šesť mesiacov. Ak vykonáva daňovú kontrolu orgán podľa § 15 ods. 16, príslušným orgánom na predĺženie lehoty je ministerstvo.

Podľa § 105a zákona o správe daní, ktorý nadobudol účinnosť 1. mája 2003, na ukončenie daňovej kontroly, ktorá sa začala pred 1. májom 2003, sa vzťahuje ustanovenie § 30a.

V súvislosti s tvrdeniami sťažovateľky o postupe daňového úradu ústavný súd konštatuje, že ak sa sťažovateľka domnievala, že postup daňového úradu pri vykonávaní daňovej kontroly je zdĺhavý, a tým v rozpore so zákonným príkazom (účinným od 1. mája 2003) konať v tejto veci v ustanovenej lehote, sťažovateľka mala možnosť s účinnosťou od 1. januára 2003 využiť inštitút žaloby podľa § 250t OSP proti nečinnosti orgánu verejnej správy, podľa ktorého ak fyzická osoba alebo právnická osoba tvrdí, že orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že je v konaní nečinný, môže sa domáhať, aby súd vyslovil povinnosť orgánu verejnej správy vo veci konať a rozhodnúť. Daňový úrad skončil daňovú kontrolu u sťažovateľky 8. októbra 2003.

Zo sťažnosti ani z jej príloh však nevyplýva, že by sťažovateľka počas trvania daňovej kontroly využila uvedený prostriedok nápravy (§ 250t OSP) ňou tvrdeného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy postupom daňového úradu pri vykonávaní daňovej kontroly (daňová kontrola bola skončená 8. októbra 2003). Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že ak by aj sťažovateľka v konaní pred ústavným súdom podľa čl. 127 ods. 1 ústavy namietala (v petite sťažnosti) porušenie svojho základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy postupom daňového úradu, bolo by potrebné jej sťažnosť odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

1.1 Pokiaľ sťažovateľka namieta (v petite sťažnosti) porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 SžoKS 30/05, ústavný súd v súlade so svojou judikatúrou (II. ÚS 32/00, I. ÚS 29/02, IV. ÚS 61/03, II. ÚS 298/06) konštatuje, že ochranu základnému právu na konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje len vtedy, ak bola sťažnosť na ústavnom súde uplatnená v čase, keď k namietanému porušeniu označeného práva došlo alebo porušenie v tom čase ešte trvalo.

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

Zjavne neopodstatneným návrhom je návrh, ktorým sa namieta taký postup orgánu verejnej moci, ktorým nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namieta, ako aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby

tento orgán porušoval označené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (napr. II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 288/05, II. ÚS 298/06).

Sťažnosť na postup najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 SžoKS 30/05 bola ústavnému súdu faxom doručená 5. júna 2007 a poštou 11. júna 2007, t. j. po tom, ako najvyšší súd 27. februára 2007 vyhlásil vo veci rozsudok, ktorý nadobudol právoplatnosť 5. apríla 2007. V čase podania sťažnosti už najvyšší súd v predmetnej veci nekonal, takže nemohol ovplyvniť pružnosť a priebeh konania, a teda ani porušiť označené právo sťažovateľky, pretože vyhlásením rozsudku vo veci samej najvyšší súd vykonal všetky zákonom predpokladané a dovolené úkony na odstránenie právnej neistoty sťažovateľky. Ďalšie úkony alebo postupy už najvyšší súd v tomto štádiu nemohol vykonávať, a preto bolo treba vec posudzovať so zreteľom na čl. 2 ods. 2 ústavy ako vec, v ktorej ústavná úloha najvyššieho súdu pri odstraňovaní právnej neistoty skončila vyhlásením rozhodnutia vo veci samej pred podaním sťažnosti ústavnému súdu.

Tieto skutočnosti boli s prihliadnutím na zmysel a účel ustanovenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy základom na záver ústavného súdu, že sťažnosť sťažovateľky je v tejto časti zjavne neopodstatnená (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

2. K namietanému porušeniu základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 SžoKS 30/05 z 27. februára 2007

Z odôvodnenia sťažnosti (najmä str. 6 a 7) vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci namietaného porušenia základného práva na spravodlivé súdne konanie dovoľáva porušeniu jedného z jeho atribútov, a to práva na prístup k súdu v spojitosti s tým, že najvyšší súd v napadnutom rozsudku sp. zn. 1 SžoKS 30/05 z 27. februára 2007 konštatoval, že nie je v kompetencii všeobecných súdov posudzovať porušenie práva na prerokovanie veci bez

zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. že v tomto smere najvyšší súd neposkytol sťažovateľke ochranu tohto jej základného práva.

V tejto súvislosti sťažovateľka v sťažnosti uviedla: *„K úlohám právneho štátu patrí vytvorenie právnych a faktických garancií uplatňovania a ochrany základných práv a slobôd svojich občanov. Ak je na uplatnenie alebo ochranu základného práva alebo slobody potrebné uskutočniť konanie pred orgánom verejnej moci, úloha štátu spočíva v zabezpečení právnej úpravy takýchto konaní dostupných bez akejkoľvek diskriminácie každému z nositeľov základných práv a slobôd. Koncepcia týchto konaní musí zabezpečovať reálny výkon a ochranu základného práva alebo slobody a preto ich imanentnou súčasťou sú procesné záruky takéhoto uplatňovania a ochrany základných práv a slobôd. Existencia takýchto konaní však nevyčerpáva ústavné požiadavky späté s uplatňovaním základných práv a slobôd.“*

Z relevantnej časti citovaného odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu vyplýva, že v jeho rámci sa najvyšší súd vysporiadal s námietkami sťažovateľky týkajúcimi sa ňou tvrdenej nezákonnosti pri nedodržaní zákonnej lehoty na vykonanie daňovej kontroly a jej možným vplyvom na zákonnosť preskúmaných rozhodnutí daňových orgánov, takže vzhľadom na špecifickosť právomocí súdu a konania podľa V. časti Občianskeho súdneho poriadku nebol sťažovateľke v tomto smere zabránený prístup k súdu.

Najvyšší súd ako súd správny sa vyčerpávajúcim spôsobom vysporiadal s najkľúčovými skutočnosťami tvoriacimi základ jeho právneho názoru, že v prípade sťažovateľky bola vykonaná daňová kontrola v zákonnej lehote (pozri výklad najvyššieho súdu), pričom súčasne konštatoval, že aj prípadné zistenie nedodržania zákonnej lehoty na vykonanie daňovej kontroly by nijako neovplyvnilo materiálnu stránku rozhodnutia daňových orgánov, takže z tohto hľadiska by ani nebolo účelné, aby najvyšší súd ako súd správny zjednal nápravu prípadného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, pretože jej zjednanie by nemalo žiadny vplyv na „zákonnosť“ v správnom súdnictve podstatnú. Uvedené závery najvyššieho súdu považuje aj ústavný súd

za ústavne akceptovateľné a ani skutočnosť, že najvyšší súd nerozhodol podľa predstáv sťažovateľky, nie je spôsobilá vyvolať porušenie základného práva na prístup k súdu.

Uvedené závery boli podkladom na rozhodnutie ústavného súdu, ktorý sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

3. K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ústavy a v čl. 1 dodatkového protokolu postupom a rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 SžoKS 30/05 z 27. februára 2007

V súvislosti s namietaným porušením označených práv sťažovateľka v sťažnosti uviedla: *„Sťažovateľom uplatňovaný nárok na odpočet dane predstavuje určitú majetkovú hodnotu, ku ktorej sa viaže vlastnícke právo sťažovateľa garantované v čl. 20 Ústavy SR ako aj v čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktoré vlastnícke právo bolo nezákonne porušené a došlo tak k narušeniu princípu proporcionality, ako existencie rozumného vzťahu medzi použitými prostriedkami a sledovaným účelom a záujmom štátu.“*

Ústavný súd konštatuje, že v danej veci zo skutočností, ktoré sťažovateľka uviedla vo svojej sťažnosti, nevyplýva žiadna možnosť porušenia základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a sťažovateľka neuviedla žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali záver o porušení týchto práv. Keďže porušenie základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ústavy a práva zaručeného v čl. 1 dodatkového protokolu sťažovateľka namietala iba z dôvodu podľa jej názoru svojvoľných a arbitrárnych záverov napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, ústavný súd vzhľadom na už uvedené konštatovania, ako aj vzhľadom na to, že najvyšší súd nemôže byť primárnym porušovateľom označených práv, sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

4. K namietanému porušeniu čl. 2 ods. 2 ústavy postupom a rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 SžoKS 30/05 z 27. februára 2007

Ústavný súd predovšetkým poznamenáva, že prípadné úvahy o porušení čl. 2 ods. 2 ústavy v okolnostiach danej veci by boli závislé od vyslovenia porušenia práv uvedených v bodoch 1 a 2 tohto rozhodnutia. Z uvedených skutočností však vyplýva, že najvyšší súd preskúmal predmetnú vec sťažovateľky zákonom predpísaným spôsobom, preto v danom prípade nemohlo dôjsť ani k porušeniu čl. 2 ods. 2 ústavy, a preto ústavný súd aj v tejto časti sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá a rozhodnutie o zrušení napadnutého rozsudku najvyššieho súdu je podmienené vyslovením porušenia práva alebo slobody sťažovateľky (§ 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd sa touto časťou sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. apríla 2008